omni honore, plena operibus bonis & eleemosynis: cunctis diuitiis regalibus distributis seruis Dei, & ancillis, ac pauperibus, secunda Idus Martias animam Christo reddidit. S. Mathildis obitus, Vide Baron. an. 973.

Porro relata reperitur in numerum sanctorum dicta die natalis sui, hoc elogio: Hælberstadii in Germaniis, dormitio B Mathildis Reginæ, matris Ottonis Primi Imp. humilitate & patientia celebris. Ex Baron. an. 973.

QVADRAGINTA SEPTEM MARTYRVM MARTYRIVM, QVI A B. PETRO baptizati sunt & in persecutione Neronis gladio perempti, habes in Actis SS. martyrum Processi & Martiniani 2. Iulii. ANN. 50. 14. MAR.

MARTYRIVM S. ET GLORIOSI MARTYRIS LONGINI CENTVRIONIS, EX SIMEONE METAPHRASTE. ANN. 40.

I. VM Deo verbo propter eam, quæ ex inobedientia nobis fuit importata, à bonis prolapsionem, visum esset fieri sicut nos, & voluntaria cruce & morte propter nos fuisset condemnatus propter suam in nos misericordiam: & chorus quidem discipulorum, timore amicitiæ Christi esset oblitus: qui autem in eum cædem spirabant Iudæi, eum iam morte damnassent, vnus erat etiam Longinus è Synagoga Iudæorum, & constitutus fuerat Centurio cuiusdam numeri militum. Cum autem executioni esset mandata scelerata sententia, & ipse Christus in ligno esset affixus, medicans sumptum ex ligno gustum, admirandus hic Longinus habebat crucis custodiam sibi commissam cum suis militibus. Signis autem & prodigiis, quæ circa crucem facta sunt, ad veritatem deductus, omni excusso metu, libere Christum ipsum & Deum confessus est in medio synagogæ Iudæorum, Vere, dicens, filius Dei est hic. 15. MAR. Græci 16. Octob.

II. POSTQVAM sepulturæ mandatum fuit viuificum Christi corpus, vt nos à peccati sepulcris euocaret, & ad antiquam reuocaret beatitudinem, Longino rursus iussit Pilatus, vitæ sepulcrum tueri custodia militari. Et ille quidem fecit id, quod erat imperatum, etsi non esset eiusdem de Christo cum Pilato sententiæ, vt iam didicimus. Cum autem peractum esset magnum mysterium resurrectionis, & milites miracula, quæ erant maiora, quam vt ea caperet humana cogitatio, principibus sacerdotum, & presbyteris Iudaici cœtus annunciassent, hoc illi ignominiam & dedecus sibi afferre existimantes, & miraculum volentes extinguere, pecuniis persuaserunt militibus, vt calumniarentur Christi resurrectionem. Illi igitur ad Pilatum accedentes, falsam dixerunt esse resurrectionem. Verum non sic Longinus: sed mendacii quidem fuit præclarus confutator, verax autem testis veritatis, vt qui non sustinuerit calumniari Christum, tanquam furto surreptum: sed lingua & mente libera eum verum esse Deum prædicarit, & è mortuis esse excitatum affirmauerit. Quo factum est, vt & ipse Pilatus, & Iudæorum synagogæ principes, inuidiam qua prius mouebantur in Christum, & quem in eum animo concipiebant furorem, eum nunc in Longinum transferant, ei adeo irascentes, vt quicquid pateretur Longinus, existimarent eum non satis daturum esse pœnarum. Hinc ea res venit ad aures Longini, & eorum ira fuit ei significata. Quapropter magis volens abiici cum Christo, quam habitare in tabernaculis Iudæorum, cum veste & cingulo dignitatis, ipsam quoque simul quamprimum exuit militiam. Et acceptis duobus militibus, qui habebant eundem zelum pro Christo & veritate, declinat cum populo congressionem, & cum Deo solo & secum versatur. *Matt 27.* Anno 34. Vide Baron. anno citato. Longini constantia. Pilatus & Iudæi ei infensi. Deserit militiam.

III. NEC multum intercessit temporis, & relictis Hierosolymis, venit in Cappadociam, præco simul & apostolus Christi admirabilium operum, & quæ sunt præter opinionem cum illis duobus militibus effectus. Cum autem eorum nihil lateret Iudæos, vtpote quod fama ad omnes Longinum transmitteret, & perinde acalata perniciter omnem percurreret regionem, ii simul conuenientes persuadent Pilato, vt de Longino male dicat, & significet Cæsari, quod aliena sentiret ab Imperio Romanorum, & quod neglectis armis, Christum prædicet quendam regem gentibus: & sic omnes in suam redigens potestatem, attrahat ad illius fidem. Eorum autem, aiebant, quæ dicuntur, signum est, quod vniuersam Cappadociam ea impleuit doctrina. Cum his literis simul etiam emittunt pecunias, in aures Cæsaris volentes irrepere, vt Longini mortem facilè emerent. Quod quidem processit etiam, vt videbatur, Iudæis. Et Româ statim in Iudæam ad Pilatum mittuntur literæ, quæ Longinum morte damnabant. Pilatus ergo acceptis literis, eas statim tradit Iudæis, & ad beati viri cædem alacris alacres emittit. Illi autem cum totam, quæ intercedebat, regionem maxima peruasissent celeritate, veniunt in Cappadocum regionem: & cum audiissent Longinum in quodam agro paterno agere vitam ab omni negotio remotam, statim veniunt in agrum, & cum Longino sermones conferunt, nescientes eum esse, propter quem tam magnos labores suscepissent, & iter confecissent. Vnde etiam illum ipsum rogabant, quisnam esset Longinus, & in quonam prædio habitaret. Longinum enim studebant clam aggredi, timentes ne salutem sibi fuga quæreret. Ignorabant autem eum magis studere vt caperetur, quam illi, vt caperent. Imitabatur enim mortem illius voluntariam, quem cum vidisset in cruce, Deum fuit confessus: & quomodo Christus propter nos, ita Longinus propter Christum cædem sitiebat. It in Cappadociam.

IV. CVM ergo Spiritus sanctus illa hora ei omnia significasset, sensim ad ipsos conuersus, miti & leni voce dicit: Sequimini, & ipse eum, quem quæritis, ostendam. Tunc ergo veluti apud se lætans ille beatus & futuri gaudium præcipiens, & ante martyrium mortem martyrii amplectens, hæc secum dicebat: Quam speciosi pedes euangelizantium bona. Nunc videbo cœlos apertos. Nunc adspiciam gloriam patris. Nunc, sicut primus martyr Stephanus, ipse quoque dicam: Domine Iesu Christe, accipe spiritum meum: quem clarissima voce audiui mortem ad se vocantem. Nunc supernam Hierusalem, angelorum quidem patriam, totius autem chori sanctorum metropolim, cum victoriæ plausibus, & canticis, & gloriosis trophæis, ascendam. Nunc exuo è luto confectam tunicam, & lamentabilia depono carnis vincula. Nunc liberor ab interitu & corruptione, & lætus induo incorruptionem. Egredior è vita caduca & momentanea, & ex tempestate, cuius sunt magni fluctus & grauia naufragia, & venio ad verum & solum portum, in quo vita est ab omni tristitia remota & æterna. Lætare anima, quæ vadis ad tuum effectorem. Ostende lætam, tempore id postulante, faciem. Eos, qui tibi tot bona conciliant, ô Longine, benigne excipe. Eos qui nos ad cœnam vocant regalem, lauto & magnifico accipiamus conuiuio. *Esa. 52.* *Actorum 7.*

X. HÆC cum apud se locutus esset Longinus, eos, qui ad ipsum venerant, statim ducit in domum suam, & cum hospitio præclare accepisset, incipit deinde rogare post cœnam cur venissent, & quænam esset tanta Longini inquisitio. Illi autem, cum sacramentum, tanquam aliquod pignus ab eo accepissent, non esse publicaturum, quę ei dicerent, Percussores suos vocat ad conuiuium.

neque

neque secretum esse aperturum, dicunt quæ Pilato scripta fuerant à Cæsare, & quod venissent, vt Longini cum duobus militibus capita amputarent. Cum autem sciuisset, quinam essent cum ipso morituri, illi scilicet qui Iudaicæ mercedi Christum præposuerant, significauit eis, qui non diu ante ab eo discesserant, vt primorum bonorum essent sibi socii. Cumq; semel atq; iterum eos, qui missi fuerant à Pilato, hospitio magnifice accepisset, postridie eos ducens in agrum, expectabat eos, quos accersiuerat. Cum autem accepisset eos iam appropinquare, statim annuntiat iis, qui missi fuerant à Pilato: Ego sum, qui à vobis quæror, Longinus. Illi autem primum quidem non credebant. Quomodo enim existimassent eum esse, qui erat passurus, cum eum viderent tam lętum ad periculum? Postquam autem recte sciuerunt illum esse & nulla eis fuit relicta dubitatio, ægre ferebant, & à conscientia multas plagas accipiebant, quid non quidem dicentes, quid non autem facientes, cum esset adhuc recens recordatio vt qui pro bonis essent malas reddituri gratias? O infelicem, dicebant, cœnam. O graue hospitium! Cur nam, ô chare Longine, hoc tibi cœptum venit in mentem, vt eos, qui venerant ad tui cædem, domus tua acciperet? O miserum habitaculum, ô acerbum conuiuium. Mors tibi euadit hospitium, & teipsum mensæ appones, eos præter opinionem inueniens latrones, qui hospitio à te fuerunt accepti. Quid faciens, sic molestia affecisti eos, qui te sunt occisuri? Abi ergo, accepta mercede hospitij, nempe mortis remissione. Non sustinemus ensem tibi inferre: cædem molientem manum tuo capiti affere formidamus communem salem reueremur: nos pudore afficit mensa: ad cædem torpet manus: abhorret animus morte afficere benefactorem. Facilius est periculum, quod nobis est à Pilato paratum, quam vulnera conscientiæ. Parati sumus omnia pati potius, quam Longino tales referre gratias.

Prodit seipsum lictoribus

Milites reformidant cædere hospitem suũ.

VI. Sic quidem milites dicebant Christi martyri valde miserabiliter. Cæterum non poterant Longino persuadere: sed eis fortiter respondet vir vere generosus: Cur magna mihi bona inuidetis, quibus vos inuiti me estis remuneraturi? Cur meam mortem defletis tam miserabiliter? Cur tristes estis propter meam perpessionem? Non est hoc mihi mors, sed vitæ primitiæ. Mihi reuera potius est mors, quæ hic est conuersatio, quoniam non assisto meo Domino, nec fruor ea, quæ est illic, beatitudine. Finis finem malorum, non etiam finem vitæ mihi conciliabit: sed ad veram transmittet beatitudinem, & efficiet, vt sim particeps illius æterni splendoris. Habetis, ô amici, habetis apud vos solatium, prope est vobis consolatio. Quem enim propter finem lugetis, eum vos post finem beatum reputabitis. Sufficit autem hoc ad afferendam animi tranquillitatem, scire amicum fore multorum bonorum participem: quomodo est inuidorum, vel odio potius habentium hominum, studere eum priuare splendore. Nolite deflere eum, qui deficit: sed gratias agite ei, qui accipit. Non mihi illius gloriæ detrimentum afferatis, quam ego vidi elementa mouentem. Non negauerim eum, quem Dei semel filium sum confessus. Timeo ne creatam naturam inueniam accusatricem, si in eum appaream infidelis, propter cuius passionem cœlum quoque ipsum est affectum tristitia, & sol contraxit radios, & lux diei miserabiliter deducta fuit ad noctem.

Longinus confirmat duos milites.

VII. Hæc adhuc dicente Longino, & eis, qui missi fuerunt à Pilato persuadente vt facerent quod eis fuerat imperatum, veniunt milites, qui cum eo morte damnati fuerant. Ille autem læto & alacri vultu eos intuens, & dexteram eis iniicit, & collum amplectitur, & oculos suauiter deosculatur, &, Saluete, inquit, ô Christi commilitones, & hæredes regni, saluete. Iam enim aperta est porta, quæ est in cœlis, & angeli sunt nostras accepturi animas, & oblaturi filio vnigenito. Ecce, & lampades video, & apparent mihi brauia, cum quibus sistendi sumus ad iudicis tribunal. Sed enim si quid vobis est imperatum, dicebat eis. qui missi fuerant, id implete. Deinde etiam conuersus ad domus curatorem iubet vestem mundam ad se deferri, vt qui iam esset vocatus ad nuptias & thalamum, & eo festinaret. Porro autem cum induisset vestem, & manu ostendisset tumulum, in quo volebat poni corpus, in genua cum iis duobus, qui erant cum ipso, inclinatus, (ô beatum finem) peregit certamen: & amputatis eorum capitibus, illi ascribuntur in choros martyrum & Apostolorum, illorum quidem fortitudinem, horum vero zelum pro Christo ostendentes.

Capite plectitur cum illis.

VIII. Quid vero post hæc est consecutum? Martyrium illius Longini caput cum statim accepissent ii, qui eum interfecerant, ad fidem plene faciendam, quod Longinus esset mortuus, id portant ad Pilatum, vt qui scirent se nullo alio dono, quam eo magis illi gratificaturos. Ipse autem statim conuocauit Iudæos, magna secum voluptate afficiendos, vt qui Longini valde mortem sitirent, & eam emissent pecuniis. Quod quidem cum factum fuisset, vt eis placebat, iubet rursus indigna Pilatus: & ante portam ciuitatis per ignominiam fuit proiectum preciosum eius caput. Sed is, cui visum fuerat pati pro nobis, eius. qui propter ipsum fuerat passus, ne nunc quidem est oblitus: sed veluti perpetuo apparentem quandam facem iis, qui aderant, cernendam præbebat ante ciuitatem, & in sterquilinio iacentem, tanquam in domo regia consetuatam, turo protegebat, non solum non permittens, vt aliquid pateretur à fimo: sed etiam liberans alios, ne aliquid propter id paterentur. Quædam enim mulier vidua, quæ morte maritum amiserat, cum filio autem vnico conflictabatur, & præter viduitatem sustinuerat etiam oculorum orbitatem, malo fide superato, cum filio vadit Hierusalem, sanctorum, quæ ibi erant, locorum contactu & adoratione, quos amiserat corporis duces, sperans se recuperaturam. Cum autem à filio deducta terram caperet & puluerem, & imponeret oculis, adiicitur viduitati & oculorum orbitati (Qualia sunt Dei iudicia) alia quoque grauis calamitas. Morbus enim quidam inuadens puerum, qui pro amissis oculis fuerat ei alius oculus repente (proh dolor) abripit à sinu matris

Pilati crudelitas in caput eius.

Viduæ ingens calamitas.

IX. STATIM ergo duplices ad eum accedunt tenebræ, & vitæ lux simul extinguitur cum luce oculorum: eratq; omnino infelix illa immobilis, tanquam aliquo fulmine, perculsa calamitate. Cum autem paulopost à malo ad se rediisset, deflebat miserabiliter, & miserandas voces emittebat ad Dominum: ô Domine, dicens, cur sic grauata est manus tua super me, & supra dolorem vulnerum meorum addidisti? Et nunc lumen oculorum meorum & ipsum non est mecum. Num vires lapidum vires meæ? Ipsa quoq; dicam, quod Iob: Posuisti me parabolam Domine, & motum capitis in omnibus: & pudore affecti sunt super me, qui sustinent te Domine virtutum. Num sola sic peccaui ego? & sola sic punior, quod me luce & vnigenito filio, qui erat instar lucis, priuasti? Quænam mihi est deinceps spes salutis? Quænam mihi via consolationis? Hei mihi, charissime, quando mihi malum consolaberis? Quando oculorum leuabis calamitatem, me deducens ad salutem? Nesciuisti, ô fili, quod maiori omni alio, tuo casu mihi damnum afferres maximum? Abis planta mihi iucundissima, me misera sola relicta? Sed sic quidem mater, & mater vnigeniti, qui sic fulciebat eam, quæ se habebat tam miserabiliter.

Iob. 6.

X. INTERIM autem dum fuisset in somnum resoluta, diuinus ei apparet Longinus, & omnia dicit, quę ad ipsum pertinebant, quæ in cruce Saluatoris nostri facta fuit, confessionem, mortem qua à Cæsare & Pilato fuit condemnatus, capitis amputationem, & alia, quæ martyr propter Christum sustinuit magnifice. Quin etiam dicit ei: Oportet te obseruare meum caput multo fimo rectum, ad tuorum oculorum curationem. Nam si illud attigeris, lux statim te sequetur. Porro autem ego quoque tibi adducam puerũ cum gloria, qui, quem propter eum accipis, dolorem consoletur. His verbis mulier animo recreata, & corpore satis corroborata, properabat ad opus. Cum autem deducta iam peruenisset ad locum, in quo sciebat caput esse repositum, prompto & alacri animo fodiebat manibus. Et cum veluti quendam thesaurum caput inuenisset, simul cum eius inuentione, suam quoq; lucem inuenit: & adspicit solem, aut etiam ipsum caput cernit tanquam lucidam stellam apparuisse. Deinde id ardenter complexa, cum à stercore expurgasset, & vnguentis vnxisset honorifice, reuertitur ad eum, qui illam hospitio exceperat, preciosam illam afferens margaritam.

Longinus ei reuelat caput suum.

Repurgatũ à fimo, honorifice vngitur vnguentis caput.

Sequenti

XI. SEQVENTI autem nocte diuinus rursus accedit Longinus, læto vultu subridentem, & quasi sponsalibus vestimentis nitentem filium suum inducens, suauiterq; & paterne eum amplectens, & dicit ei: Ecce quem lugebas, filium, ô mulier, quæ lugebas: ecce quantus sit nunc eius honor & gloria, & teipsam consolare. Deus enim ipsum retulit in numerum militiæ sui regni: egoq; nunc eum habeo acceptum à Saluatore, nec à mea vnquam recedet dextera. Accipe ergo meum caput & corpus tui filii, & sepeli in eadem arca, & ne amplius lugeas filium tuum vnigenitum, neque te verberet cor tuum. Nam magna gloria & lætitia, & magnis laudibus celebrandæ choreæ, & festa celeberrima ei data sunt à Deo, qui eum accepit. Hæc cum audiisset mater filii, statim surgit, & accoptum martyris caput, reddit patriæ martyris (Pago autem nomen est Sandiale) & cum corpus filii capiti martyris lubenter apposuisset, & in loco insigni honeste composuisset, hæc apud se dicebat: Nunc scio, quod iis, qui Deum diligunt, omnia ad bonum conferunt. Quærebam oculos carnis, ego autem accepi etiam oculos spiritus. Me afficiebat tristitia iactura filii, sed ecce eum habeo hæredem, Deo cum gloria regia assistentem, & nunc noctu & interdiu mihi matri blande arridet, conglorificatus honoribus prophetarum & martyrum, & cum eis exultans, & cum Longino crucem ferens, & regni cælorum præclarum ferens trophæum inter angelos: adeo vt Longini factus discipulus, ipse quoque sacram emittat vocem, hymnicamque & mysticam, & epinicii instar habentem: Vere Dei filius erat iste, & est, & erit. Regnum eius, regnum omnium seculorum, & eius dominatio permanebit in æternum. Ei gloria & potentia in secula sæculorum, Amen.

Rom. 8.

Psal. 144. Dan 7.

MARTYRIVM S. MATRONÆ VIRGINIS ET MARTYRIS, EX MARTYROLOGIO ADONIS, EX QVO PETRVS DE NATALIBUS lib. 3. cap. 202. idem desumpsit.

SANCTA Matrona apud Thessalonicam ciuitatem passa est, quæ cum esset Plautillæ cuiusdam viduæ ancilla, & occultè Christum colens, quotidie furtiuis orationibus ecclesiam frequentaret, deprehensa à domina sua, & in scamno, extensa & ligata, & pene vsque ad mortem flagellata, atq; ita vincta in scamno obsignatis diligentissimè ianuis, per noctem relicta, ibi die altero diuinitus soluta, ac cum ingenti oris gratiâ orans, inuenta est. Rursumque neruis crudis in eodem scamno constricta, & loris quousq; obmutesceret cæsa est, ibiq; per triduum obsignatis ianuis relicta. Facta autem die tertia iterum soluta diuinitus, & orans inuenta est. Tunc robustis fustibus vsque ad mortem cæsa, in confessione Christi incorruptum spiritum reddidit.

15. MAR. § Matrona flagellis cæditur.

Sub iisdem eiusdem Spiritum.

S. LEOCRITIÆ VIRGINIS ET MARTYRIS PASSIONEM, HABES XI. MARTII in Vita S. Eulogii martyris, per Aluarum Cordubensem conscripta n. 14. & seq.

ANN. 850. 15. MAR.

VITA S. P. N. ABRAMII CONFESSORIS, ET MARIÆ NEPTIS EIVS: QVAM SIMEON METAPHRASTES EX S. EPHRÆM videtur fusius descripsisse.

ANN. 340.

I. VIRORVM virtutis studiosorum vita, & eorum quæ ab eis gesta fuerunt, narratio, omnibus quidem, qui pie viuere studuerunt, tanquam vtilis & iucunda, summo studio est expetenda: maxime autem iis, qui virtutem exercent, & qui beatam illam Dei mandatorum semitam ingredi decreuerunt. Fiunt enim eis veluti quidam duces itineris, vt quod ipsi prius confecerint, & re ipsa experientia ostendere possint iis, qui sequuntur: vbi quidem oporteat aliquid remittere de ingressus vehementia, vbi autem rursus gradum accelerare & intendere. Sicque certam virtutis viam & facilem illis faciunt, qui eam aggrediuntur. Quoniam autem ex iis maxime insignis Abramius, non solum cum esset adhuc superstes, sed nunc quoq; oratione veluti quadam expressus imagine, id plene præstare potest: res eius nunc à nobis narrandæ sunt pro viribus: vt sequamur, & quoad eius fieri poterit, imitemur vestigia eius virtutis.

16. MAR.

II. HIC ergo secundus Abraam, & cum primo conferendus, ex nobili quidem radice germinauit ramus nobilis. Nam fuerunt quidem ei parentes clari genere, vita autem illustres, & qui diuitiis & gloria mundana sibi summopere placebant. Cum autem viderent puerum ab ineunte ætate omnem virtutem exercentem, tenebantur quidem vehementi igne in eum amoris & desiderii. Sunt enim talia eorum, qui genuerunt, viscera: & natura est eis insitum, vt virtus filiorum maiorem in eis excitet flammam naturalis charitatis & affectionis. Quamobrem cum esset eorum in eum amor & insatiabilis, & longe ardentissimus, desiderabant videre fructus pulchri huius germinis: vt cernentes tanquam imagines filii nepotes, sui in eum amoris sedarent vehementiam, & simul successioni generis hoc iacerent fundamentum. Itaq; studebant, vt & filius duceret vxorem, & alligaretur vinculis matrimonii & ad præcipuas & maximè illustres mundi proueheretur dignitates Abramio autem nihil horum erat curæ: Nam ea delegerat, quæ parentum animo plane aduersabantur: & ecclesiam quidem, tanquam sponsam quandam, sibi desponderat, ei, vt solent sponsi ardentes, noctu & interdiu assidens, & animum simul & aures demulcens iis, qui in ipsa sunt ad Deum, hymnis & melodiis: Vnum vero verum honorem, ad Deum existimabat profectum. Magistratus autem & potestates & honorum altitudinem, & dignitatum magnitudinem, & si quid aliud mundanum & terrenum, existimabat omnia ludibrium & scenicam actionem, quæ nihilo melius sunt affecta, quam somnium & vmbra.

Abramii genus.

Fastidit ea quæ huius mundi sunt.

III. CVM autem parentes instarent & vehementissime vrgerent, vt vxorem duceret, quinetiam mater videns eum differentem, sæpe lachrymas emitteret ex oculis, quæ sunt certa signa flammæ internæ, & quæ, si quid aliud, filii valde possunt animum infringere: nesciret vero egregius Abramius quid faceret, cedit matris precibus & iussis patris, & iugum accipit matrimonii, vt qui sciret hoc esse vnum ex Domini præceptis, patri & matri parere. Nam ad illum quoque transire honorem pulchre sciebat, à quo profectum est præceptum: & qui est communis omnium & primus pater, & opifex, & præcipua causa, vt simus & viuamus. Sed mihi arrigantur omnes aures ad audiendum: iam enim in animo Abramii incipiunt oriri radii gratiæ. Sex quidem præterierant dies, ex quo peragebatur conuiuium, & celebrabantur nuptiæ, & canebatur hymenæus: septimo autem, in quo erat eis soluendũ matrimonium, fit res quædam admirabilis,

Consentit in matrimonium.